

Vasiljevův obraz „Loučení Slovanky“. Ukrajinské nebo ruské? It doesn't matter, boy... Angoamerický pirát si může mnout ruce tak jako tak: východní poklady má opět blíž a tamní neomezené zdroje levného sexu a námezdní síly budou ještě lacinější... Wow!

Autor: A. J. Tůma

Zajímalo by mě, proč kdekdo cítí potřebu za každou cenu se vymezit pro jednu stranu rusko-ukrajinského konfliktu. Fandíš Spartě, nebo Slavii? Losna, nebo Mažňák? A dej si pozor, co odpovíš, sic dostaneš po hubě.

Greg Johnson vyzývá v **článku uveřejněném zde na Dělském potápěči**, že bychom se měli rozejít, pokud máme jiný názor na válku na Východě. Píše, že Rusko páchá na Ukrajině kulturní genocidu, a uzavírá: „Pokud vám něco takového vyhovuje, protože máte Putina za konzervativce, křesťana, reakcionáře nebo iliberála, nejste nacionalista, pro něhož stojí zachování naší rasy i jejích jednotlivých svébytných národů nade vším ostatním. Budte v tomto směru prosím upřímní, abychom si mohli podat ruce a rozejít se.“

Johnsonův text je ovšemže jen teoretickou úvahou, nikoli politickým programem, navíc vychází z amerického prostředí a do něj je také mířen. Přesto mě inspiroval k několika vřelým slovům do vlastních řad. Jednak proto, že je dobré podívat se na věc i ze středoevropské perspektivy, jednak mi připadá, jako by jeho ultimativní vnímání ukrajinsko-ruského sporu odráželo i náladu mezi našimi alternativci, jejichž hysterie si mnohdy nezadá s tím, co předvádí mainstream.

Johnson má samozřejmě skoro ve všem pravdu, přesto je jeho důraz na význam podpory Ukrajiny nesprávný a v důsledku nebezpečný. Skutečně jde o tak důležité téma, aby se stalo (další) ostrou dělicí linií uvnitř alternativy, která se přece neshodne ani na interpretaci mnohem zásadnějších témat?

Nechme už bývalý Sovětský svaz s pokojem. Oni si tam složité průniky svých etnických, národních, ekonomických, ideologických a mocenských zájmů tak či onak vyřeší i bez nás. Konflikty v tomto prostoru probíhají prakticky nepřetržitě třicet let. V případě rusko-ukrajinské války jde o součást odvěké animozity dvou východních národů, v níž ten silnější využívá sílu, ten druhý bojuje jinými prostředky. Není proč se domnívat, že by tomu v opačném gardu bylo jinak. Každopádně jde o střetnutí zcela mimo náš civilizační (západní) nebo politický (NATO, EU) rámeček. Ať už si tedy myslí o pnutí a konfliktech v bývalém SSSR kdo chce, co chce, mělo by nás to nechat v klidu. A nějaké vládě už je do toho úplně pendrek. Že si dovoluje v tomto směru úkolovat a dokonce sankcionovat občany údajně svobodné země, je do nebe volající.

Ještě horší je, že řada lidí to považuje za normální či dokonce žádoucí. Zdá se, že konec hry na „svobodu“ už nešokuje, ale je přijímán v poměrně širokém konsenzu.

Je hezké vědět, jaké psychologické pozadí konfliktu Greg Johnson vyvodil z „*návštěvy země v roce 2018 i později prostřednictvím internetu*“, jenže nejde ani tak o to, jaká je podstata konfliktu na Ukrajině, nýbrž o to, jaké dopady bude mít jeho interpretace na politický a obecně myšlenkový vývoj u nás doma. K jaké argumentaci ho používají jednotlivé zájmové a názorové skupiny na Západě a komu tady nakonec poslouží k posílení mocenských pozic. Vlajkonoši modro-žlutých fanglů se kupodivu příliš neprolínají s množinou těch, kteří válku vnímají jako „*konflikt mezi Ruskem, multirasovým impériem s agresivně multikulturní ideologií, a Ukrajinou, vlastí ukrajinského národa*“ (Johnson).

Johnson dále píše: „*Imperiální Rusko nejen že vytáhlo do války proti Ukrajině, ale vyhlásilo také plány ji ‚denacifikovat‘, což neznamená nic menšího než likvidaci jejího národního sebeuvědomění – tedy všeho, co by mohlo přeživším Ukrajincům pomoci odolat asimilaci Ruskem, zmizet ze stránek dějin. Není to nic jiného než kulturní genocida.*“

Skeptik by řekl, že Ukrajině asi nezbyvá než si vybrat mezi „denacifikací“ Ruskem anebo „denacifikací“ Západem. Nejen Ukrajinci mají zmizet ze stránek dějin. Nejen jim hrozí kulturní genocida. A naši nově vstalí bojovníci, deklarující ochotu obětovat se za Ukrajinu, jsou až příliš často totožní s těmi, kteří se agendou likvidace národního sebeuvědomění zabývají profesionálně už od univerzitních škamen. Tedy **má-li vést aktivita za záchranu ukrajinského národa k posílení domácí prestiže těch, kdož mají na svědomí morální a etno-kulturní devastaci vlastního národa, je to pro nás problém číslo jedna**; jakkoli kruté mohou být individuální osudy válečných obětí, a jakkoli fatální osud vložily sudičky do kolébky samotné Ukrajiny. Cynik by totiž řekl, že aspoň **dočasná záchrana Ukrajinců před kulturní genocidou urychlí kulturní genocidu ostatních Evropanů, neboť bude triumfem těch, kteří o ni usilují**.

NATO, EU a revoluční levice posilují a expandují, imigrace v plném proudu, a široká veřejnost tleská, přestože ji čeká větší chudoba a další restriktce: všechno je to přece n e z b y t n é, protože je tady Rusko. Snadné prosazení a široké přijetí tohoto narativu, **to je nová prohraná bitva kulturní války**. Běženci z Východu poslouží k dalšímu etnickému ředění, a konflikt bude využit i k urychlení a zdůvodnění dalších kroků, dávno naplánovaných, ale bezostyšně zdůvodňovaných vnějšími okolnostmi – covidem, válkou apod. Válka je v tomto smyslu pro mesianistický globalismus naprosto ideálním východiskem z argumentační nouze, přímo darem z nebes, a o Ukrajinu (natož nějaký ukrajinský národ) tady vůbec nejde.

Naše májové hvězdy. A všude voněl bez... Lidské „navěky“ holt není navěky. Jaké asi bude to naše přístí, keh?

Nebo snad někdo věří, že výsledkem téhle války může být ukrajinský etnostát, západem milovaný a hýčkaný? Nějaký druhý Izrael? A i kdyby (dočasně), k čemu nám to bude? A v čem přesně pomůže další oslabení ruského vlivu v Evropě zdejší kriminalizované názorové minoritě? Samozřejmě, že platí Johnsonovo konstatování: „*Putinovo Rusko je multirasová a multikulturní říše s agresivně multikulturní ideologií. Je tedy stejné jako ti, proti nimž bojujeme doma.*“ Ale je pro evropské národy akutnějším nebezpečím Putin nebo **domácí vládcí, kteří se na vlně strachu z kremelského mrazu snaží nalákat pod teplou demoliberální deku i tu část veřejnosti, stojící dosud mimo?** A do jaké míry v této kardinální otázce vlastně záleží na tom, jaké je Rusko doopravdy? Jsme-li represemi nuceni k podpoře Kyjeva, je zkrátka sporný Johnsonův závěr: „*Ve válce Ruska s Ukrajinou mohou opravdoví etničtí nacionalisté podporovat jedinou stranu: tu ukrajinskou.*“ Žádá od nás tedy přesně to, co silou moci vyžadují rovněž „*ti, proti nimž bojujeme doma*“. Kruh absurdit je tím uzavřen. Myslím, že jediným únikem z něj je prostě neúčastnit se představení; odmítnout tuto hru.

Vzpomněl jsem si na starou českou detektivku „Sázka na třináctku“. Když pražský detektiv, právě přišedší na malé město, neodolá okresní femme fatale, soudruzi od sboru ho před ní varují s argumentem, že: „Tu tady měl už každý“. A tehdy poručík Charvát provokativně oduší: „Člověka vždycky potěší, když zjistí, že jeho vkus je vkusem většiny.“ Mnozí z nás si právě prožívají nevšední pocit, že snad poprvé v životě je jejich „vkus vkusem většiny“, ba že dokonce emočně souzní se státní propagandou (což může být lehce znepokojivé). Ostatně, proč si neužít tu malou pauzu ve vyčerpávající plavbě proti proudu, proč si nevychutnat to naše malé „vánoční příměří na západní frontě“. Jenomže ono nejde o skutečné příměří, spíše o „dialektický paradox“, s nímž si řada lidí neví rady. A co víc, to pozvání na „fotbalový zápas mezi zákopy“ dokonce může být i dosti zákeřnou pastí. Znáám lidi, které vždycky děsila představa Velké výměny, ale teď při ní sami nadšeně asistují s pocitem, že pomáhají slovanským bratrům, podporují ukrajinský nacionalismus, bojují proti asiatské multikulturní říši apod. Kde že jsou dnes ty velkohubé úvahy o tom, jak našinci, vyškolení totalitou, umí „zapnout radary“ a nenechají se propagandou obloudit tak snadno, jako ti troubové někde ve Francii?

Ústřední geroj dneška **Zelenskyj** se rychle stal pro „sněhové vločky“, jinak zděšené z každého náznaku autority a násilí, ikonou. Je už k vidění v hagiografických televizních dokumentech a na pultech knihkupectví, kde se objevily pozoruhodně rychle sepsané, barevnými fotografiemi a kvalitní vazbou opatřené „životopisné“ publikace. Je to zajímavý fenomén, opět vypovídající něco spíše o nás: herecky nadaný mužík se samopalem **ztělesňuje hned trojjediný ideál současného hrdiny: jako Ukrajinec, člen aktuálně trpícího národa, jako Žid, člen dlouhodobě favorizovaného trpícího národa, a jako komediant, člen kasty estrádních celebrit, skutečných idolů moderního Západu**; je zde tedy velmi srozumitelný a vítaný. Navíc ztělesňuje dnes velmi frekventovaný mužský typ: disponuje poněkud zženštilou fyziognoomií, ale pod tíhou okolností se náhle transformuje v hrdinský princip. Činí tak z donucení, násilně vytržen ze světla manéží a z tepla kanceláří, ale o to sympatičtější je těm, kteří v tomto teple zůstávají – stává se jejich vyslancem v krutém, reálném světě.

Lidskost nezná hranic: české prostitutky, které se jeden týden ještě prodávaly Němcům, místní podnikavci, pasáci-hoteliéři, hned ten další autokary převáželi do Plzně na pomoc americkým osvoboditelům... Hojně jim prý konkurovaly i amatérky.

A na druhé straně samozřejmě další herec, teatrální macho Putin. Z virtuální reality zrozené generace stvořily z tohoto obyčejného východního despoty figurku komiksového padoucha, anti-superhrdiny, jehož pouhou existencí lze omluvit ledacos z bezútečnosti vlastního svinčíku. Jednoduché, úlevné, užitečné. Nové náboženství. Ventil pro primitivní pudy a nenávisť, jejichž výrony známe už z covidového diskurzu. **Prázdnota liberálního globalismu vytvořila masu rozklížených individuí, která hledají nemateriální cíle svých životů v povoleném pásmu – ve všemožných úchylnkách tělesných, ideologických i duchovních**, aby se alespoň naoko vymanili z prázdnoty. Jestliže se podaří na nějakém tématu tuto skrumáž vykořeněnců skutečně stmelit a ukázat jí nepřítel, potom amen s rozumem.

Jakým právem nás dnes jiný Johnson, britský premiér, ohromuje svými chlapáckými gesty vůči ruskému impériu? Když existovala reálná šance zlikvidovat Moskvu (tehdy dokonce stalinskou), lífrovaly jí Británie s Amerikou letadla, obrněnce, auta, zbraně, potraviny a suroviny (nejméně za 50 miliard dolarů), dokud nevyhrála válku, aby se mohla definitivně etablovat a stát se oporou a ideologickou inspirací dementním levičákům po celém světě. Když pak Západ a sovětské Rusko předstíraly „hodnotové“ soupeření na život a na smrt ve studené válce a předstírají ho i dnes, ačkoli se stejnou měrou podílejí na míchání globálního multikulturního guláše, má to stejnou věrohodnost, jako americké „zděšení“ z nástupu bolševismu po říjnové revoluci. Tedy v době, kdy v Leninově říši, bohatě financované bankéři z Wall Streetu, rostly jak houby po dešti fabriky amerických korporací. Ale dnešní ruská i

západní oligarchie prostě potřebují obraz nepřítele, děsící a tmelící poddané a odvádějící pozornost – a tak si navzájem rádi vyhoví a tuto roli ochotně markýrují. Že je Ukrajina jednou z mnoha obětí tohoto divadla, někdy až hanba krvavě realistického, je ovšem navýsost smutným faktem.

Když byla v roce 1942 v Praze výstava „Sovětský ráj“, Češi důkazům o východní bídě a brutalitě nevěřili, považujíc je za německou propagandu. A vítali ruské tanky a volili komunisty. Teď, když už se to smí, jako by se rozhodli vyříditi si „po našem“ účty s Putinem jako zástupným symbolem veškerého poddanství a bídy vlastních dějin. A tak ve své faktické bezmocnosti aspoň obkličují ruskou ambasádu novými názvy ulic jako Ukrajinských hrdinů, Promenáda Anny Politkovské či Náměstí Borise Němcova. Ani si nechci představovat, jaké svazácké nadšení musí panovat na zasedáních oné „názvoslovné komise“. Lze se vůbec více stydět za vlastní zemi než při zjištění, že do politických funkcí byli zvoleni ti nejtrapnější pubertáci?

To sovětský voják ve vaťáku, bez nylonek, jazzýčku, chewing-gum i čokolády, si musel umět pomoci sám...

Dějiny jsou iluze psaná vítězi. Rusko dostalo od demokratů pod kuratelou půl Evropy a začalo šířit své kulturní vzorce, v nichž se opakovaně zjevuje moloděc v uniformě Rudé armády, který, ač unavený a špinavý, ale s čistým srdcem, upřímnými očima a garmoškou vždy připravenou, obětavě čistí Evropu od „Germancov“ a „fašistov“. I mnozí naši vlastenci rádi slaví vpád umolousané armády do Východní Evropy jako „osvobození“, bez ohledu na to, co přišlo poté, a mnozí bohužel asi právě ze sympatií k tomu, co přišlo poté.

Bylo zajímavé sledovat hrátky při letošních květnových oslavách. Mainstream se snaží opatrně tlumit „osvobozenecký“ éthos, ale nemůže jít do důsledků, protože na „antifašistickém“ postulátu de facto závisí jeho existence. A mnozí vlastenci a konzervativci, označovaní občas za „nácky“, se naopak stále hlouběji klaní pomníkům stalinské armády. Arci je za tím často jen zoufalý pocit, že je lepší být v kleci s medvědem, než s partou nebezpečných šílenců.

Snažme se s nadhledem orientovat spíše v těchto složitých a paradoxních vztazích, vždyť právě v bitvách kulturní války se bezprostředně hraje o naši budoucnost. Pozadí konfliktu dvou národů agresivní a násilné východní tradice si netřeba idealizovat, ani démonizovat. Mnohdy je naivní hledat v tom nějaké pro Západ pochopitelné kontexty, natož tak čistě černobílé, abychom mohli s čistým svědomím podpořit jednu stranu.

Spíše je na místě větička, kterou kdysi pronesl jistý Ukrajinec: „**Eto vaše dělo**“.

